

Νάντια Δρακούλα

ΚΑΜΠΙΝΓΚ

Τρία παιδιά κι ένας σκύλος
κατακτούν ένα νησί



ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ
www.patakis.gr

«Στον Παράδεισο έχω σημαδέψει ένα νησί
Απαράλλαχτο εσύ κι ένα σπίτι στη θάλασσα»

Οδυσσέας Ελύτης, *Το Μονόγραμμα*

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ





Ο δρόμος για την «Αντζούγια»

ΤΟ ΡΟΛΟΪ στην κουζίνα της Ουρανίας χτύπησε τρεις, και ο Μπελάς ανασήκωσε ουρά και αυτί. Δυο μύγες εμφανίστηκαν από το μισόκλειστο παράθυρο, διακόπτοντας την ησυχία του πέτρινου σπιτιού, χορεύοντας στην πορτοκαλί κουρτίνα. Η Αφροδίτη συνέχισε να μετράει τους λεκέδες στο ξύλινο ταβάνι, ο Λέλος να παίζει playstation και η Μπιάνκα να ροχαλίζει. Τα τρία ξαδέλφια έπρεπε να περιμένουν υπομονετικά στο μεγάλο κρεβάτι του σπιτιού να πάει η ώρα πέντε, ώστε να περάσει η υποχρεωτική σιέστα στο μεγάλο ντιβάνι. Η σιέστα αυτή, σαν καταναγκαστική ξεκούραση ένα πράγμα, ήταν το μεσημεριανό βάσανο των διακοπών, αλλά η γιαγιά Ουρανία ήταν απόλυτη:

«Το μεσημέρι τα παιδιά ξεκουράζονται. Δεν κάθονται στην παραλία να τα χτυπάει ο ήλιος στο κεφάλι. Μπρος, φάτε καρπούζι και στο κρεβάτι. Και να μην ακούσω κιχ!»

«Γουβ!»

Τα ξαδέλφια ήξεραν πολύ καλά ότι το να παρακούσεις τις εντολές της γιαγιάς Ουρανίας μόνο σφάλμα θα ήταν. Από την άλλη, η ζωή ήταν σίγουρα εκεί έξω, και οι φίλοι τους στη θάλασσα θα έπαιζαν ένας Θεός ξέρει τι:

«Μπάλα!» ο Λέλος.

«Ρακέτες!» η Αφροδίτη.

«Λουκουμάδες!» η Μπιάνκα.

«Αυτό με το κόκαλο που μου το ρίχνεις και κάνω πως δεν θέλω» σκέφτηκε στα γαυγίσια ο Μπελάς.

Με αυτές τις σκέψεις κύλαγαν απελπιστικά αργά τα λεπτά, και ο Λέλος με την Αφροδίτη έριχναν κλεφτές ματιές στο ρολόι με το πουλί, που ξεφώνιζε κάθε μία ώρα: «Τικ Τακ, Τικ, Τακ, Τικ».

Η Μπιάνκα έβλεπε όνειρο και της γλίστραγαν λίγα σάλια στο μαξιλάρι σεμεδάκι, ενώ η γιαγιά Ουρανία απέναντι ροχάλιζε ξεπλωμένη ανάσκελα, με την κοιλιά της να ανεβοκατεβαίνει ρυθμικά.

Ο Μπελάς άρχισε να κυνηγάει τις μύγες, και ο Λέλος βρήκε απασχόληση με το να τοποθετεί τα μαλλιά της Μπιάνκας εκεί όπου έσκαγαν τα σάλια της.

«Σταμάτα, Λέλο, μην το κάνεις αυτό, θα ξυπνήσει και θα φωνάζει η Μπιάνκα, και είναι αηδία» τον σκούνητσε η Αφροδίτη.

«Αηδία; Χε, χε, ναι, αλλά θα έχει πολλή πλάκα έτσι με τόσα σάλια πάνω της κολλημένα. Έχεις να προτείνεις κάτι άλλο; Βαρέθηκα εδώ πέρα. Κάθε μέρα η ίδια δουλειά, και εμείς χάνουμε τα καλύτερα. Διακοπές είναι αυτές;»

«Ναι, έχεις δίκιο, αλλά τι να κάνουμε; Αν φύγουμε και

μας πάρει είδηση η γιαγιά, ποιος την ακούει; Δεν θα μας αφήσει ούτε παγωτό να φάμε!»

«Mama mia, gelato!¹» η Μπιάνκα ανασήκωσε το βλέφαρο. «Θα φάμε παγωτό;»

«Ναι, ναι, θα φάμε παγωτό και θα σου κρατήσουμε μια μπάλα, γύρνα πλευρό» απάντησε ο Λέλος.

«Σοκολάτα να μου κρατήσετε» αποκρίνεται εκείνη με νάζι «με πορτοκάλι».

Ο Λέλος ανοίγει μια σοκοφρέτα που έχει στην τσέπη του, της σκάει μια γερή δαγκωνιά και πετάει το περιτύλιγμα στον Μπελά, που το υποδέχεται με χαρά.

«Λέλο, μην κάνεις σκουπίδια. Έχω μια ιδέα...» λέει η Αφροδίτη.

«Τι ιδέα;»

«Απόδρασης».

«Είμαι όλος αυτιά».

«Λοιπόν. Θα χώσουμε κάτω από το πάπλωμα τα μαξιλάρια μας, έτσι δίπλα στην Μπιάνκα, να φαίνεται ότι είμαστε εμείς, και θα φύγουμε στις μύτες των ποδιών. Θα πάρω τα βατραχοπέδιλά μου από την αυλή και φύγαμε. Σε όλες τις ταινίες έτσι το σκάνε».

«Καλά, φανταστική ιδέα για ταινία! Και όταν σηκωθεί η γιαγιά και δει ότι την ξεγελάσαμε, θα μας στείλει και τους τρεις πίσω στην Αθήνα, με το πρώτο πλοίο!»

«Εμένα γιατί να με στείλει;» πετάχτηκε η Μπιάνκα από τον ύπνο της. «Εγώ δεν φταίω, εσείς τα σχεδιάζετε όλα αυτά».

1. «Μαμά μου, παγωτό!» στα ιταλικά.

«Καλά εσύ, κουκουβάγια, δεν κοιμάσαι; Όλο ακούς τι λέμε και πετάγεσαι».

«Δεν είμαι κουκουβάγια» κλαψούρισε η Μπιάνκα συνοφρωμένη, κουνώντας τα παχουλά δαχτυλάκια του δεξιού ποδιού της.

Τα ξαδέλφια συμφώνησαν, παρά τις αντιρρήσεις της Μπιάνκας, ότι δεν μπορούσαν να υποφέρουν άλλη μια ώρα στο κρεβάτι, και αποφάσισαν να το ρισκάρουν. Έχωσαν όπως όπως διάφορα μαξιλάρια και κουβέρτες που βρήκαν εκεί κοντά και, πατώντας στα δάχτυλα των ποδιών, και με τον Μπελά στα πόδια τους χαρούμενο, να κουνάει πέρα δώθε την ουρά του με ανοιχτό το στόμα, αφού ήταν σίγουρος ότι επρόκειτο για διαβολομένη ταρζανιά και ήταν και με τα τέσσερα πόδια του μέσα.

Όταν βγήκαν στην αυλή, ανέπνευσαν με ενθουσιασμό τον αέρα της ελευθερίας τους.

«Γουβ!»

Σκέφτηκαν ότι αφού το έκαναν που το έκαναν και αφού θα τα άκουγαν για τα καλά από την Ουρανία, τουλάχιστον να άξιζε τον κόπο. Έτσι, λοιπόν, γέμισαν μια τσάντα με όλα όσα χρειάζονταν στην παραλία.

Η Μπιάνκα ανέλαβε την τροφοδοσία:

«Πατατάκια, μπισκότα, γαριδάκια, τσίχλες, αντηλιακό, πατατάκια με ρίγανη, κρουασάν σοκολάτα, κρουασάν μαρμελάδα, σταυρόλεξο, πατατάκια με γεύση φέτα, αντηλιακό, τσίχλες, παρεό».

«Αμάν, μωρέ Μπιάνκα, δεν θα χωρέσει τίποτε άλλο η τσάντα μας. Πού θα βάλω τα βατραχοπέδιλά μου;»

«Στην τσαντούλα σου, αλλιώς να τα κρατάς στο χέρι!»

‘Όταν θα πεινάσετε και θα μου ζητάτε, δεν θα σας δίνω τίποτα!»

Συμπλήρωσαν με ένα μπουκάλι νερό, την τροφή του Μπελά, το μπαλάκι του Μπελά.

«Καλά, το κόκαλό μου δεν θα το πάρει κανείς;» αναρωτήθηκε εκείνος και πήγε να φέρει μόνος του το κόκαλό του.

«Γουβ!»

Ξεκίνησαν την ανηφόρα με γρήγορο περπάτημα. Προσπέρασαν με συνωμοτικό ύφος τρεις τουρίστριες με παρεό, ένα ζευγάρι σταματημένο πάνω σε μια βέσπα που έβγαζε φωτογραφίες το Νησί απέναντι και έναν γάιδαρο που κούναγε την ουρά του πέρα δώθε, κάτω από μια φραγκοσυκιά. Στο μέσον της ανηφοριάς, η Αφροδίτη θυμήθηκε ότι δεν είχαν πάρει καπέλα και, παρά τις διαμαρτυρίες του Λέλου, έτρεξε πίσω στο σπίτι. Αχτύπητη στο τρέξιμο και στα άλματα καθώς ήταν, πήδηξε με χάρη τον φράχτη, άρπαξε δύο ψάθινα καπέλα από το παράθυρο, ξαναπήδηξε τον φράχτη (όλα αυτά με τον Μπελά να τρέχει και να γανγίζει στο πλάι της) και πρόλαβε τους άλλους.

«Γρήγορα, γρήγορα, τρέξτε!» φώναξε και άρχισαν και οι τρεις να τρέχουν λυσσασμένα. Η Μπιάνκα, που κουβάλαγε και την τσάντα φορτωμένη, άρχισε να διαμαρτύρεται, καταϊδρωμένη, από πίσω:

«Ε, παιδιά! Δεν σας προλαβαίνω!»

Ο Λέλος γύρισε, της άρπαξε την τσάντα και την έπιασε από το χέρι τραβώντας την.

«Άντε, Μις Πίγκι, κουκουβάγια, γυμνάσου και λίγο, μας καθυστερείς».

«Είσαι χαζός και είσαι και μπούφος, αν εγώ είμαι κουκουβάγια».

Ο Λέλος για μια στιγμή κοντοστάθηκε. Άνοιξε το σακίδιο ώμου, έχωσε το χέρι του μέσα, να βεβαιωθεί για κάτι, και το ξαναέκλεισε βιαστικά.

Λίγο πριν φτάσουν στη μεγάλη πλαζ με τις ξύλινες ξαπλώστρες, τις κίτρινες ομπρέλες και τον κακό χαμό, κοντοστάθηκαν. Δεν έπρεπε να τους δει κανείς και σίγουρα κανενός άλλου βαριεστημένου παιδιού το μάτι.

Έπρεπε να πάρουν άλλον δρόμο για το λιμανάκι και ας έκαναν τη διπλάσια απόσταση.

Κοιτάχτηκαν μεταξύ τους για λίγα δευτερόλεπτα. Ο Μπελάς, που του είχε κοπεί η φόρα, κοντοστάθηκε και αυτός απορημένος, με τη γλώσσα έξω.

«Θα ανέβουμε από το εκκλησάκι, δεν πρέπει να ρισκάρουμε!» είπε η Αφροδίτη.

«Να ανέβετε! Εγώ κουράστηκα. Θα πάω από την παραλία. Δεν ανεβαίνω άλλη ανηφόρα» έσκουξε με τη γλώσσα έξω η Μπιάνκα.

«Δεν θα το συζητήσουμε, Μπιάνκα. Αν πας από την παραλία, όλο και κάποιος Πετράκης θα παραμονεύει. Έλα, κουνήσου».

Η Μπιάνκα δεν είχε πολλά επιχειρήματα, είναι η αλήθεια, και αναγκάστηκε να σκαρφαλώσει όπως όπως τα βραχάκια. Τα παιδιά ανέβηκαν τον θαμνώδη λόφο, έφτασαν στο λευκό εκκλησάκι και κοίταξαν απέναντι στο Νησί. Ο αέρας φύσηξε στα μαλλιά τους και η μυρωδιά από αυτό το φυτό που φυτρώνει στα βράχια, στα γαλανόλευκα νησιά, έφτασε με φόρα στις μύτες τους για να τους ενθαρρύνει.

«Πάμε!» είπε η Αφροδίτη.

Κατηφόρισαν τον λόφο και αντίκρισαν το λιμανάκι με τις βάρκες. Ψυχή δεν υπήρχε. Μόνο δυο τρεις πάπιες άρχισαν να φλυαρούν μόλις αντιλήφθηκαν την παρουσία τους.

Ο Μπελάς, φυσικά, δεν έχασε χρόνο. Έτρεξε στις πάπιες και άρχισε να τους γαυγίζει.

«Μπελά, σταμάτα! Έλα δω τώρα!» του φώναξε η Αφροδίτη, πιάνοντάς τον από το περιλαίμιο.

Η Μπιάνκα μουτρωμένη κάθισε στα βότσαλα, η Αφροδίτη έβαλε νερό στον Μπελά, που ανάσαινε σαν ελικόπτερο, και ο Λέλος πήγε στις βάρκες.

Η Αφροδίτη τον πλησίασε περιεοργη:

«Άντε, κύριε Λέλο. Τι το κάναμε το τρεχαλητό, θα χάσουμε τον χρόνο μας τώρα στις πάπιες;»

Σιωπή.

«Άντε, Λέλο. Έλα! Τι χαζεύεις;»

Ο Λέλος πήρε το συνωμοτικό του ύφος και πήδηξε μέσα σε μια μικρή βάρκα, ψαχουλεύοντας τα κουπιά της. Η Αφροδίτη έμεινε να τον κοιτάζει παραξενεμένη.

«Έλα λοιπόν, τι περιμένεις; Αυτήν τη βάρκα την ξέρω. Λένε ότι την είχε παρατήσει ο παππούς του Πετράκη, εδώ και πολύ καιρό. Κανείς δεν θα νοιαστεί.»

Της δίνει το χέρι του:

«Μπες μέσα. Αυτή είναι η ευκαιρία μας να πάμε στο Νησί απέναντι!»

«Μα πώς σου ήρθε αυτή η ιδέα; Απαγορεύεται να πάμε στο Νησί, το ξέρεις. Εγώ εννοούσα την παραλία.»

«Ναι, το ξέρω. Ε, αφού φτάσαμε μέχρι εδώ, γιατί να

μην πάμε πιο πέρα; Αφού και εσύ αυτό σκεφτόσουν από την αρχή, παραδέξου το».

«Αυτό... αλλά απαγορεύεται...»

«Και γιατί απαγορεύεται, παρακαλώ;»

«Γιατί, γιατί το απαγορεύουν οι μεγάλοι, ξέρω 'γώ, γιατί είμαστε παιδιά, γιατί μάλλον είναι επικίνδυνο. Μπορεί να έχει εκείνες τις τεράστιες χελώνες που έχουν δει οι ψαράδες και να μας επιτεθούν».

Ένα δυνατό «κλουπ» ακούστηκε και γύρισαν απότομα τα κεφάλια τους. Η Μπιάνκα είχε μπει στη βάρκα με τη φορτωμένη τσαντούλα της αγκαλιά, κοιτάζοντας με ύφος τον Δέλο και την Αφροδίτη.

«Τι με κοιτάτε, καλέ; Άντε, Αφροδίτη, μπες μέσα, να φύγουμε. Τώρα είναι η ευκαιρία, τώρα που δεν μας βλέπει κανένας».

«Τι λέτε, ρε παιδιά; Και πώς θα πάρουμε αυτήν τη βάρκα και θα φύγουμε; Και αν ο παππούς του Πετρούκη τη θυμηθεί; Αυτό είναι κλοπή!» λέει η Αφροδίτη.

«Καθόλου κλοπή» είπε απολύτως βέβαιη η Μπιάνκα. «Η μαμά μου λέει ότι το να πάρεις κάτι, να το χρησιμοποιήσεις για λίγο και να το επιστρέψεις, λέγεται δάνειο. Ορίστε, είμαστε απόλυτα νόμιμοι».

Η Αφροδίτη το σκέφτηκε λίγο, ανέβηκε στη βάρκα και φώναξε τον Μπελά.

Εκείνος άρχισε να τους γανγίζει, αλλά δεν έμπαινε στη βάρκα.

«Άσ' τον Μπελά, Αφροδίτη, θα κάνει σαματά και θα μαζευτεί κόσμος. Άσ' τον, θα γυρίσει μόνος του στο σπίτι. Άλλωστε, μέχρι το βράδυ θα έχουμε επιστρέψει».



Αυτό δεν άρεσε στην Αφροδίτη, αλλά συμφώνησε. Ο Λέλος έλυσε το σκοινί της βάρκας, την έσπρωξε με το πόδι του από την προβλήτα, αυτή γλίστρησε αθόρυβα στο νερό και ανοίχτηκε στον κόλπο. Ο Μπελάς συνέχισε να γαυγίζει δυνατά. Η Αφροδίτη λυπημένη τον χαιρέτησε καθώς απομακρύνονταν. Λίγα δευτερόλεπτα μετά, ο σκύλος έδωσε έναν σάλτο και βρέθηκε στο νερό, κολυμπώντας γρήγορα προς τη βάρκα, με το μουςούδι προτεταμένο.

Τα παιδιά τον ενθάρρυναν ενθουσιασμένα χοροπηδώντας στη βάρκα, μέχρι που εκείνος τούς έφτασε. Τον έπιασαν και τον ανέβασαν με τα χίλια ζόρια στη βάρκα που πήγαινε πέρα δώθε. Ο Μπελάς άρχισε να τινάζεται και να τρέμει, και η Αφροδίτη να τον ζεσταίνει με τα φιλιά της.

«Μπλουμι!»

Ένα δυνατό «Α!» ακούστηκε από τον Λέλο.

«Τι έγινε, ρε Λέλο;»

Εκείνος, με ύφος λυπημένο και το κάτω χείλος κρεμασμένο, έμεινε σκυμμένος να κοιτάει μια την ανοιχτή του τσάντα, μια το νερό.

«Το τάμπλετ μου έπεσε μέσα...»

Η βάρκα ανοίχτηκε στη θάλασσα. Στα πλαϊνά της ήταν χαραγμένη μια λέξη: «Αντζούγια».